

Στὴν τρισάνιδη κλίνη μου ἀντικρύ,
Κι' ἐνωσα πὰ στὸν κόσμον πὼς κοκκίνισε
Τοῦ Θεοῦ κάπου ἡ μέρα ἡ φοβερή.

* *

Στις ἔξι ἡ ὥρα τὰ κελλιά σαρώσαμε,
Κι' ὅλοι λουφάξαν πάλι στὶς ἐφτά·
Μὰ ὅλην τὴ φυλακή, θαρροῦσες, γέμιζαν
Κάποιας τρανῆς φτερούγας τὰ βουητά·
Γιατὶ 'χε μέσα φτάσει ὁ Χάρος ὁ Ἄρχοντας
Κι' ἀρχίνησε τὸ θῦμα νὰ ζητᾷ.

Δὲν πῆγαινε καβάλα σ' ἄσπρον ἄτι
Κι' οὔτε πορφύρα ἐφόρει βασιλιά·
Γιὰ τὴν κρεμάλα φτάνει μιὰ σανίδα
Καὶ τρεῖς πῆγες σκοινὶ γιὰ μιὰ θελιά·
Κι' ἔτσι τὴν ντροπερὴ τριχιά κρατῶντας
Μπῆκε γιὰ τὴν κρυφὴ του τὴ δουλιά.

* *

Σὰ στρατοκόποι πού τὴ νύχτα βρέθηκαν
Σὲ φλομωμένο βάλτο πλανημένοι,
Μιὰ προσευχὴ νὰ εἰποῦμε δὲν τολμούσαμε,
Κι' ἔμεν' ἡ ἀνάσα μέσα μας πνιγμένη·
Κάτι ἦταν πεθαμένο μὲς στὰ στήθη μας,
Κι' ἦταν ἡ Ἑλπίδα πού ἦταν πεθαμένη.

Γιατὶ τοῦ Ἀνθρώπου ὁ Νόμος πάει τὸ δρόμο του
καὶ δὲ μεριάζει, οὔτε γνωρίζει χάρη·
Χτυπᾷ τὸ δυνατό καὶ τὸν ἀδύνατο,
Κι' ἔχει βαρὺ, θανατικὸ ποδάρι·
Ἀπαίσιος πατροκτόνος! Μὲς στὰ νύχια του
Κι' αὐτὸ τὸ δυνατό τολμάει νὰ παρῇ!

* *

Τὸ χτύπο τῶν ὀχτῶ ὅλοι καρτερούσαμε·
Κάθε γλώσσ' ἀπὸ δίψα ἦταν πηχτή·
Τὶ ὁ χτύπος τῶν ὀχτῶ εἶν' τῆς Μοῖρας χτύπημα
Γιὰ ὅποιο μαῦρο θνητὸ καταραστεῖ,
Καὶ μιὰ θελιάν ἡ Μοῖρα πάντα πρόχειρη
Καὶ γιὰ καλοὺς καὶ γιὰ κακοὺς κρατεῖ.

Τίποτ' ἄλλο δὲν εἶχαμε νὰ κάνουμε·
Τὸ σύνθημα προσμέναμε νάρθει·
Σὰν ἔρημα λιθάρια σὲ ξερότοπο
Καθόμαστε βουβοὶ καὶ θλιβεροί·
Μὰ γοργὰ καὶ βαριά ἡ καρδιά μας χτύπαγε.
Ὅπως τρελὸς σὲ τύμπανο βαρεῖ!

* *

Ξάφνου τριγύρω τὸν ἀέρα τάραξε
Τοῦ ρολογιοῦ 'νας χτύπος τρανταχτός,
Κι' ἀπὸ τὴ φυλακὴ μας μιᾶς ἀνήμπορης
Ἀπελπισιάς σηκώθη ὁ στεναγμός,

Ὅπως ξυπνᾷ ἀπ' τὸν ὕπνον τὸ βουρκότοπο
Ἐξόριστον λεπροῦ παραδαρμός.

Κι' ὅπως κανένας πράματα φοριτότατα
Μὲς στοῦ δνείρου τὸ κρύσταλλο θωρεῖ,
Στὴ μαυρισμένη σκαλωσιὰ ἀγνανιέψαμε
Τὴν τριχιά πού κρεμόταν γλιστερή,
Καὶ τὴ δέση ἀγκικήσαμε πὺ πνίγηκε
Σὲ μιὰ κραυγὴ θανάτου τρομερή.

Κι' ὅλη τὴν ἄγρια ὁδύνη πού ἔτσι ρέκαζε,
Καὶ τοῦ μετανοιωμοῦ τὴ συφορά,
Καὶ τὸν ψυχρὸ καὶ ματωμένον ἰδρωτά,
Κανὲν δὲν ἔνωσε ὅσο ἐγὼ πικρά·
Γιατὶ ὅποιος μιὰ ζωὴ δὲ ξεῖ μονάχα,
Πεθαίνει πιότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ.

(Ἀκολουθεῖ)

JEAN MORÉAS

CANTILÉNES

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Τὰκ τούκ, τὰκ-τούκ, καρφώνει βιαστικὸς
Τὰκ-τούκ, νεκροκρεβάτια ὁ μαραγκός.

«Καλὲ τεχνίτη καὶ μάστορά μου,
Ἀπὸ καρῦδι γι' ἀπὸ ἐλάτι,
Κόψε μεγάλο νεκροκρεβάτι,
Νὰ βάλω μέσα τὸν ἔρωτά μου».

Τὰκ-τούκ, τὰκ-τούκ, καρφώνει βιαστικὸς
Τὰκ-τούκ, νεκροκρεβάτια ὁ μαραγκός.

«Νᾶναι στρωμένο κι' ἀπ' ἄσπρα ἀτλάζια
Σὰν τὰ δοντάκια τῆς στ' ὠραῖο στόμα,
Καὶ νᾶχη φιλόγκους μ' ἐκεῖ τὸ χρῶμα
Ποῦχουν τὰ μάτια τῆς τὰ γαλάζια».

Τὰκ-τούκ, τὰκ-τούκ, καρφώνει βιαστικὸς
Τὰκ-τούκ, νεκροκρεβάτια ὁ μαραγκός.

«Κεῖ κάτω, κάτω, κοντὰ στὸ ρέμα
Κάτω ἀπ' τὸν πλάτανο κι' ἀπὸ τὰ βᾶγια,
«Κούκου!» σὰν ἔκανε ἡ κουκουβάγια
Ἄλλος τὴ φίλησε, δὲν εἶναι ψέμα».

Τὰκ-κούκ, τὰκ-τούκ καρφώνει βιαστικὸς
Τὰκ-τούκ, νεκροκρεβάτια ὁ μαραγκός.

«Καλὲ τεχνίτη καὶ μάστορά μου,
Ἀπὸ καρῦδι γι' ἀπὸ ἐλάτι,
Κόψε μεγάλο νεκροκρεβάτι
Νὰ βάλω μέσα τὸν ἔρωτά μου».

Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ